

Arrest

nr. 116 728 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger te zijn van Oekraïense origine, afkomstig uit de stad Dobropolye, gelegen in de regio Donetsk, Oekraïne. In november of december 2009 kwam er een volksvertegenwoordiger van de partij van Viktor Yanukovich uit Kiev naar de bar in Dobropolye waar u werkte. Hij gedroeg zich onbeschoft, beledigde u en wilde u aanvallen. Andere meisjes in de bar belden daarop de politie. Enkele agenten kwamen ter plaatse maar wilden niet ingrijpen toen ze zagen wie de man in kwestie was. Uiteindelijk was het de eigenaar van de bar die de situatie oploste. Enkele dagen na dit incident werd u ontslagen. Niet veel later vond u werk in een winkel in Dobropolye. Rond

deze periode begon u ook te werken bij het lokale campagneteam van Yulia Tymoshenko voor de aankomende presidentsverkiezingen. Na de eerste stemronde begon u dreig telefoons te ontvangen. Men eiste dat u zou stoppen met getuigen over verkiezingsfraude en het verzamelen van bewijzen hiervan. Nog in de periode tussen de eerste en tweede verkiezingsronde werd u in uw appartementsgebouw aangevallen door twee mannen. Zij grepen u vast en sloegen in uw buik. Toen u op de grond lag, sleepten ze u in de richting van een raam. Eén van hen zei dat ze u uit het raam zouden gooien. Een bewoonster had echter uw geschreeuw gehoord en de deur van haar flat geopend, waarop haar hond één van uw belagers aanviel. U meldde dit incident aan een medewerkster van de partij BYuT. Tijdens de twee verkiezingsronde, op 7 februari, was u lid van een kiesbureau. Bij het tellen van de stemmen merkte u dat er fouten gemaakt werden. Na de verkiezingsdag begon u samen met andere medewerkers van het campagneteam bewijzen te verzamelen van verkiezingsfraude. Ook in deze periode ontving u nog dreig telefoons. Eind september 2010 bracht u samen met een zekere A. N. (...) de verzamelde bewijzen naar de centrale kiescommissie in Kiev. Toen u 's avonds terugkeerde naar huis, werd u opnieuw aangevallen door twee mannen. U werd ernstig geslagen. Voorbijgangers belden een ambulance. In het ziekenhuis kwam een agent uw verwondingen vaststellen. Hij zei u dat u, als u ontslagen was uit het ziekenhuis, naar het politiekantoor moest komen om klacht in te dienen. Toen u later naar de politie stapte, werd u uitgelachen door de rechercheur, waarop u terug vertrok. Op dat moment kwam u de wijkagent tegen, die u vertelde dat u op een zwarte lijst stond. In de nacht van 13 op 14 oktober 2010 belde uw moeder u op om te zeggen dat het lichaam van A. N. (...) was gevonden. Volgens de politie zou hij gedood zijn bij een vechtpartij. Uw moeder vond een persoon die u kon helpen om het land te verlaten. In de periode dat uw moeder uw reis organiseerde, ontving u nog geregeld dreig telefoontjes. U verliet Oekraïne op 23 oktober 2010 en arriveerde drie dagen later in België. U vroeg er op 26 oktober 2010 asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u van uw moeder nog dat er onbekende mensen bij de buurvrouw van uw moeder waren geweest om te zeggen dat u naar het politiekantoor diende te komen. Later ontving uw moeder nog een oproepingsbrief op uw naam van de gemeentedienst. Uw moeder vernam er dat er een rechtszaak zou komen in verband met de onteigening van uw appartement omwille van de schulden die u zou hebben gehad. Ook werd uw moeder bezocht door een medewerkster van de belastingdienst.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal zou u uw land van herkomst hebben verlaten nadat u problemen zou hebben gekregen omwille van uw politiek engagement voor Yulia Tymoshenko bij de presidentsverkiezingen van 2010. U zou onder andere meegeholpen hebben bij het verzamelen van bewijzen van verkiezingsfraude. Omwille van deze reden zou u onder andere telefonisch bedreigd zijn en twee maal fysiek aangevallen zijn. (CGVS d.d.04/09/2012, p.14-15, 16; schriftelijke verklaring, p.1) Bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne vreest u gedood te worden. (vragenlijst CGVS, p.2)

Er dient echter te worden besloten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde problemen omwille van uw politiek engagement ten tijde van de presidentsverkiezingen van 2010.

Ten eerste worden uw verklaringen op verschillende punten tegengesproken door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Deze informatie werd door Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, bekomen van de voorzitter van de afdeling van BYuT – de politieke partij van Yulia Tymoshenko – in Dobropolye.

U verklaarde dat de voorzitter van de lokale afdeling van BYuT in Dobropolye V. S. (...) heette en dat haar secretaresse K. P. (...) was. (CGVS, p.15) Volgens u ging K. P. (...) campagnemateriaal halen in Kiev; werkte u met haar samen om dit materiaal te verspreiden; hebt u aan K. P. (...) verteld over de aanval op u in de periode tussen de eerste en tweede kiesronde; zou zij ervoor gezorgd hebben dat u zetelde in een kiesbureau bij de tweede stemronde; zou zij geholpen hebben bij het verzamelen van bewijzen van verkiezingsfraude na de tweede stemronde; en zou zij net als u na de tweede stemronde ook dreig telefoons gehad hebben. (CGVS, p.15, 16, 18, 19) Nog volgens u zou zij later in verdachte omstandigheden omgekomen zijn bij een auto-ongeval. (CGVS, p.19-20) Uit voormelde informatie blijkt vooreerst dat de lokale voorzitter van BYuT in Dobropolye T. S. (...) heet, en dat zij niet onder de naam V. S. (...) gekend is. Tevens verklaarde T. S. (...) aan het Commissariaat-generaal dat zij nooit een secretaresse heeft gehad met de naam K. P. (...). Evenmin zou er iemand met deze naam enige functie hebben (gehad) binnen de lokale afdeling van de partij. Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen in ernstige mate uw verklaringen als zou u voor het campagneteam van BYuT gewerkt hebben. Gelet op uw verklaring als zouden uw activiteiten voor BYuT aan de basis hebben gelegen voor de door u gekende problemen, wordt ook de geloofwaardigheid van deze laatste ondermijnd.

Voorts verklaarde u ernstige problemen te hebben gekend nadat u samen met een zekere A. N. (...) bewijsmateriaal van kiesfraude naar Kiev had gebracht in september 2010. U zou 's avonds in de buurt

van uw appartement ernstig geslagen zijn. A. N. (...) zou volgens u in oktober 2010 gedood zijn. U liet minstens impliciet blijken dat zijn dood verdacht was. (schriftelijke verklaring, p.1) T. S. (...) bevestigde dat er inderdaad medewerkers van de partij naar Kiev waren gegaan om er een klacht in te dienen bij de verkiezingscommissie en dat zij op dat moment inderdaad betrokken waren geraakt bij een woordenwisseling. De naam A. N. (...) is haar evenwel onbekend. Dit laatste ondermijnt verder in ernstige mate de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Immers, indien A. N. (...) werkelijk met u naar Kiev zou zijn gegaan om bewijsmateriaal af te leveren – wat plaatsgevonden zou hebben net voor de laatste aanval op u – dan mag verwacht worden dat de voorzitter van de lokale afdeling waarvoor jullie dit gedaan zouden hebben op de hoogte zou zijn van zijn naam, te meer daar hij ongeveer een maand later in volgens u verdachte omstandigheden om het leven zou zijn gekomen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande BYuT 2010 zeer vaag en tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Zo antwoordde u op de vraag welke partijen er deel uitmaken van BYuT – voluit Blok Yulia Tymoshenko – dat aanvankelijk ook Nasha Ukraina (Our Ukraine), de partij van toenmalig president Viktor Yushchenko, deel uitmaakte van BYuT maar dat zij er uit gestapt waren. Gevraagd uit welke partijen BYuT dan bestond ten tijde van de presidentsverkiezingen van 2010, vermeldde u in eerste instantie Nasha Ukraina, om daarna vaagweg te stellen dat “bij het begin” Viktor Yushchenko er bij betrokken was maar dat het tijdens de tweede stemronde anders was. (CGVS, p.13) Toen u uiteindelijk nog één maal de kans werd geboden om aan te geven welke partijen er deel uitmaakten van BYuT ten tijde van de presidentsverkiezingen van 2010, antwoordde u wederom ontwijkend. (CGVS, p.14) Bovendien waren uw verklaringen op een aantal punten tegenstrijdig met objectieve informatie. Immers, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Nasha Ukraina nooit deel uitgemaakt heeft van BYuT. Zij waren sinds begin jaren 2000 wel op verschillende momenten politieke bondgenoten, echter zonder dat Nasha Ukraina en BYuT samen een partij of ‘blok’ zouden hebben gevormd. Uw verklaring als zou u “geen politicus zijn”, geen lid geweest zijn en u niet kunnen weten wat er intern (in de partij gebeurde) is geenszins aannemelijk te noemen. Indien u actief deelnam aan de verkiezingscampagne van Yulia Tymoshenko, mag aangenomen worden dat u minstens op de hoogte bent van dergelijke elementaire zaken aangaande de partij en haar voorgeschiedenis, alsook dat u enigszins kan aangeven welke partijen Tymoshenko steunden en/of lid waren van BYuT. De vaststelling dat u een dergelijke basiskennis niet heeft, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielaars.

Verder werd er na grondige lezing van het administratief dossier nog een ernstige inconsistentie vastgesteld tussen uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken samen met de hulp van een tolk die het Russisch machtig is, invulde. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat uw problemen nauw verbonden zijn met uw activiteiten voor het campagne team van Yulia Tymoshenko voor de presidentsverkiezingen van 2010. Echter, in de voormelde vragenlijst ontkende u dat u actief was geweest in een organisatie, vereniging of partij. (vragenlijst CGVS, punt 3.3) Ook toen u een overzicht van de belangrijkste feiten van uw asielaars gaf, vermeldde u niet dat u gewerkt had voor het campagne team van Yulia Tymoshenko, noch maakte u melding van het feit dat u mee had gewerkt aan het verzamelen van bewijzen van verkiezingsfraude. In het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u reeds dat u tijdens het eerste gehoor had kunnen vertellen dat u “niets met politiek te maken had” en dat u dit opnieuw wilde benadrukken. Anderzijds wilde u ook weer benadrukken dat u wel actief had deelgenomen aan de verkiezingen en de campagne tussen Tymoshenko en Yanukovich. (CGVS, p.2) Uw verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Indien u werkelijk niets te maken had met politiek, rijst de vraag waarom u wél actief zou hebben deelgenomen aan de campagne en de verkiezingen, en dit zelfs nadat u hierdoor ernstige problemen zou hebben gekend. Het lijkt er dan ook sterk op dat het hier een poging betreft om post-factum uw verschillende verklaringen met elkaar te verzoenen. Een dergelijke ernstige inconsistentie betreffende de kern van uw asielaars, ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft de vermeende oproeping naar de gemeentelijke dienst in verband met achterstallige betalingen van uw appartement die bij uw moeder zou zijn afgegeven, en de dreiging om uw appartement te onteigenen, dient opgemerkt te worden dat u van deze elementen tot op heden geen enkel document ter staving hebt neergelegd. Nochtans mag redelijkerwijze verwacht worden dat van een dergelijke procedure officiële documenten zouden bestaan, zoals bijvoorbeeld de door u vermelde oproepingsbrief. (schriftelijke verklaring, p.2) De afwezigheid van objectieve stavingstukken, terwijl deze redelijkerwijze verwacht mogen worden, ondersteunt de ongelooftwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u evenmin aannemelijke verklaringen aflegde aangaande de door u gevolgde reisweg. U verklaarde clandestien, verborgen in een volle laadruimte

van een vrachtwagen vanuit Oekraïne, via Polen, naar België gereisd te zijn. (CGVS, p.7-8) Dit is niet aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Poolse buitengrens zeer strenge controles gebeuren van het vrachtverkeer. Geladen vrachtwagens worden met technische hulpmiddelen gecontroleerd op verstekelingen en smokkelwaar. Gelet op voormelde informatie is het niet aannemelijk te noemen dat u clandestien aan boord van een vrachtwagen de Schengenzone zou hebben betreden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u een geldig internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Ook komt de algemene geloofwaardigheid van uw asielerklaringen hierdoor verder in het gedrang.

Wat betreft het door u aangehaalde incident met een volksvertegenwoordiger in de bar waar u werkte, dient ten slotte opgemerkt te worden dat dit volgens u geen reden was om asiel aan te vragen. (CGVS, p.10-11) U haalde het enkel aan ter illustratie, bij uw hoofdprobleem (i.e. de eerder besproken problemen), dat u niet naar de politie kon stappen om bescherming te vragen. Bijgevolg is dit incident ruim onvoldoende om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort en fiscaal identiteitsbewijs bevatten enkel gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw diploma hoger onderwijs en bijhorende resultatenlijst tonen enkel uw academische carrière aan. Uw medisch boekje bevat gegevens uit verschillende jaren (2008 en 2010). De notities uit september 2010 tonen aan dat u in deze periode letsels hebt opgelopen. Echter, er blijkt uit deze stukken niet hoe u deze hebt opgelopen, zodat zij uw relaas niet op objectieve wijze kunnen staven. Het verslag van een psychotherapeute in België stelt dat u psychische problemen hebt en dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst omwille van de omstandigheden. Welke deze precies zijn, wordt evenwel niet vermeld, zodat ook dit attest uw asielerlaas niet op objectieve wijze kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3. van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van het “algemeen beginsel van eerbiediging van eerbiediging van de rechten van verdediging”, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden, en van het recht op behoorlijk bestuur. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Voorts roept zij de schending in van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1.1. Verwijzend naar de aangehaalde artikelen 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3. van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, betoogt verzoekende partij dat haar rechten van verdediging zijn geschonden, meer bepaald het recht in elke procedure te worden gehoord en verwijst zij naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing zeer summier is, zeker

wat de subsidiaire bescherming betreft. Volgens verzoekende partij wordt in de door haar aangehaalde zaak het recht om gehoord te worden steeds benadrukt. Het recht van de Europese Unie verzet er zich volgens haar tegen dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming. Volgens verzoekende partij hadden haar eerst de gronden tot weigering van de vluchtelingenstatus bekend gemaakt moeten worden zodat zij in staat is naar behoren haar opmerkingen kenbaar te maken inzake haar verzoek om subsidiaire bescherming. Haar werd tijdens het gehoor evenwel enkel in het algemeen gevraagd haar asielrelaas te vertellen, waarna de commissaris-generaal moet toetsen aan de vluchtelingencriteria en de subsidiaire beschermingscriteria. Volgens verzoekende partij had zij een tweede gehoor moeten krijgen inzake de subsidiaire bescherming. Tijdens het gehoor werd bovendien niet dieper ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming. Nergens werd onderzocht of gevraagd of zij een reëel risico loopt op ernstige schade in strijd met artikel 3 EVRM.

2.2.1.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15; het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door haar aangehaalde artikelen niet omgezet werden. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals *in casu*, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr.2.923 (c)). De verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG als middel is derhalve niet ontvankelijk.

Los van deze vaststelling wijst de Raad er nog op dat waar verzoekende partij meent dat zij een tweede maal had moeten gehoord worden en dat haar eerst de motieven inzake de asielaanvraag hadden kenbaar moeten gemaakt worden, waarbij zij zich baseert op het arrest in de zaak C-277/11 van het Europees Hof van Justitie, zij evenwel uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoekende partij werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar rechten *in casu* geschonden werden. In zoverre verzoekende partij meent dat haar rechten van verdediging geschonden zijn, meer bepaald haar recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op 4 september 2012 gedurende bijna vier uur werd gehoord met de hulp van een tolk Russisch en dat haar de mogelijkheid werd gegeven een geschreven verklaring af te geven, hetgeen zij gedaan heeft (administratief dossier, stuk 4). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en

aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus verder in dit arrest.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont dat het onderzoek naar en de beslissing over haar asielerzoek niet individueel, objectief en onpartijdig zou zijn verricht en evenmin, gezien het hiernavolgende oordeel van de Raad, dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd in feite en in rechte. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat aan verzoekende partij schriftelijke informatie werd verstrekt over de wijze waarop een negatieve beslissing kan worden aangevochten (administratief dossier, stuk 2). Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de persoon die het gehoor afnam onvoldoende bekwaam zou zijn geweest om rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielerzoek, met inbegrip van de culturele achtergrond en kwetsbaarheid van de asielerzoeker.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.4.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielerzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.2.4.2 De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielerrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661). Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoekende partij voorgehouden interpretatie van deze artikelen door 'het Hof van Justitie (Grote kamer)' wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen enkele aanduiding geeft van het desbetreffende arrest – het komt de Raad niet toe dienaangaande enig onderzoek te verrichten – waardoor de blote weergave van een interpretatie door de Raad niet op zijn juistheid kan worden getoetst.

2.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Door het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas zijn dergelijke objectieve vaststellingen die de erkenning van de status van vluchteling rechtvaardigen niet aanwezig.

2.2.9.1. Voor wat betreft haar reisweg, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen daaromtrent. Zij stelt dat het geenszins uitgesloten is dat de Schengenzone kan betreden worden op de manier die door haar beschreven werd.

2.2.9.2. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij clandestien, verborgen in een volle laadruimte van een vrachtwagen vanuit Oekraïne, via Polen, naar België gereisd zou zijn. Uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, deel 6) blijkt immers dat er aan de Poolse buitengrens zeer strenge controles gebeuren van het vrachtverkeer. Geladen vrachtwagens worden met technische hulpmiddelen gecontroleerd op verstekelingen en smokkelwaar. Zo wordt voor geladen vrachtwagens micro-search gebruikt waarmee de hartslag kan worden opgespoord. Indien zich een persoon of dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door de micro-search gedetecteerd. De door verzoekende partij voorgehouden reiswijze dient dan ook als hoogst onaannemelijk te worden afgedaan. De Raad wijst verzoekende partij er verder op dat het louter volharden in haar verklaringen en de blote bewering dat het wel degelijk mogelijk is de Schengenzone te betreden op de manier die door haar beschreven werd geenszins volstaan om aangaand motief van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekende partij dient immers de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.10.1. Inzake de motivering van verwerende partij betreffende het door verzoekende partij aangehaalde incident met een volksvertegenwoordiger in de bar waar zij werkte, erkent verzoekende partij dat dit inderdaad niet haar hoofdmotief vormde om asiel aan te vragen, maar evenwel meent zij dat dit incident niettemin de algemene toestand illustreert. Dit incident diende dan ook grondiger te worden onderzocht.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf aangeeft dat het incident met de volksvertegenwoordiger in de bar waar zij werkte geen probleem vormt waarvoor zij asiel heeft aangevraagd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/09/2012, p. 10). Gezien de volstrekte ongeloofwaardigheid van de problemen die zij aanhaalt ter staving van haar asielaanvraag, oordeelt verwerende partij dan ook terecht dat dit eenmalig incident, waarbij verzoekende partij beledigd werd en een beker naar haar gegooid kreeg (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 04/09/2012, p. 10), allesbehalve voldoende is om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 04 september 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT